

**Povești
de dragoste**
la treisprezece ani

EDITURA PARALELA 45

Redactare: Justina Bandol
Corectură: Mihaela Cosma
Tehnoredactare & DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LEDERMAN, VIKTORIA

Povești de dragoste la treisprezece ani / Viktoria Lederman ; trad. din lb. rusă și note de Antoaneta Olteanu ; adapt. de Justina Bandol. – Pitești :

Paralela 45, 2023

ISBN 978-973-47-3978-3

I. Olteanu, Antoaneta (trad. ; note)

II. Bandol, Justina (adapt.)

821.161.1

Original title: *Всего одиннадцать! или Шуры-муры в пятом «Д»*

Text © Victoria Lederman, 2017

Cover by Olga Gromova © KompasGuide Publishing House, 2017

Published with the permission of the KompasGuide Publishing House, Russia

Copyright © Editura Paralela 45, 2023

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Viktorija Lederman

Povești de dragoste la treisprezece ani

Traducere din limba rusă și note de Antoaneta Olteanu

Adaptare de Justina Bandol

Editura Paralela 45

Cuprins

Angelina Ojegova.....	7
Nikita Belousov	10
Egor Fomin.....	16
Angelina.....	19
Nikita	22
Egor.....	25
Angelina.....	29
Nikita	34
Egor.....	40
Angelina.....	45
Nikita	48
Egor.....	52
Angelina.....	55
Egor.....	59
Angelina.....	62
Nikita	67
Egor.....	70
Angelina.....	72
Nikita	78
Angelina.....	83
Egor.....	87

Nikita	89
Angelina.....	93
Egor.....	98
Nikita	101
Angelina.....	104
Egor.....	107
Nikita	109
Angelina.....	113
Nikita	116
Angelina.....	121
Egor.....	126
Nikita	131
Angelina.....	135
Egor.....	139
Angelina.....	148
Nikita	155
Egor.....	156

EDITURA PARALELA 45

Angelina Ojegova

— **E**i nu, că o s-o iau razna din cauza ei! aproape strigă mama.
Anton! Vino-ncoace!

Tata nu răspunde. Probabil ia micul-dejun. Și, când ia micul-dejun, nu-l interesează nimic. Foarte bine. Eu îmi smulg încăpățânată din cap toate agrafele cu fluturași, frăguțe și alte prostii și-mi eliberez părul din strânsoarea elasticelor. Ce, m-am ținut să mă duc la școală cu toate zorzoanele astea? Numai pompoanele mai lipseau, ca la clasa întâi! Azi oricum o să se holbeze toată lumea la mine ca la un animal de la zoo. Nu doar că sunt nouă, dar îmi fac apariția în clasă nu pe 1 septembrie, ca toți ceilalți, ci pe 10. Toți învață deja de două săptămâni, iar eu vin așa, ca o floricică! Și gătită toată, ca scoasă din cutie. Sarafan în carouri, bluză cu guleraș de dantelă și agrafe-fluturași roz. Și mai am și o claie de păr blond-deschis și pufos.

Ocolesc ușa dulapului cu uniforma agățată pe el și scot blugii.

— Anton! Mama de-acum țipă deja. Vrea să meargă la școală cu blugii, ca o vagaboandă!

Mă așez în tăcere pe pat și-mi trag blugii pe mine. Și de ce sunt vagaboandă? Blugii sunt chiar foarte decenti, la modă, acum toate fetele umblă așa. Umblau adică, la școala cea veche.

Mai exact, după ore, în curtea blocului. La școală toți aveam uniformă. E de înțeles, eram mici și proști. Dar acum suntem într-a șaptea! Materii complicate, profesori serioși, viață de adult. Oare eu, la treisprezece ani, nu pot decide cu ce să mă îmbrac la școală?

Apare tata și, răsuflând greu, se uită la mine. E înalt și solid. Mereu îi vine greu după micul-dejun. E roșu la față, iar la tâmpile îi lucesc picături de sudoare.

Mă uit la picătura care i s-a oprit în păr lângă ureche și continui să-mi închei blugii.

— Angelina, spune tata liniștit. Schimbă-te! Ai să mergi. La școală. În uniformă. Ca o elevă. Normală.

Mereu vorbește liniștit când se supără. Rostește cuvintele apăsate și distinct, de parcă bate niște cuie. Ți le bate în cap. Și din cauza asta îți vine să urlu și să te dai cu capul de pereți. Ca toate cuiele alea să-ți iasă și să te eliberezi.

Dar n-am cum să urlu. Nici să protestez. Tata începe imediat „să ia măsuri“, iar asta e chiar mai rău decât „bătutul cuielor“. Cea mai nesuferită „măsură“ e când mă pune în cameră și nu-mi dă voie să fac nimic. Absolut nimic. Nici să citesc, nici să mă uit la televizor, nici să mă joc pe tabletă, nici să iau nimic în mână, nici să desenez, să vorbesc, să cânt... Nimic. Nici să dorm. Pot numai să stau jos și să reflectez la cum m-am purtat.

Bine măcar că nimeni nu-mi poate citi gândurile. Și chiar dacă nu mă gândesc la cum m-am purtat, ci la altceva, n-o să știe nimeni.

De asta n-am cum să urlu. Dar să tac pot. Așa că tac. Și continui să mă îmbrac. Îmi iau de pe raft tricoul preferat, cu Justin Bieber.

— Angelina! strigă disperată mama.

— An-ge-li-na, spune tata deja pe silabe, și mai încet ca înainte.
Știu ce-o să se întâmple.

Știu că oricum o să mă duc la școală așa cum vrea el. Știu că seara o să stau singură în cameră și încă o săptămână n-o să am voie să-mi folosesc telefonul. Iar afară, cel mai probabil, n-o să pot ieși multă vreme.

Știu toate astea. Dar nu mă pot opri. Îmi iau încet geanta elegantă, cadou de la tanti Jenia, și, sub privirea fixă a tatei, ies pe hol să mă încălț cu converșii mei preferați. Tata, turbat de furie, mârâie, mama, cu gâtul plin de pete roșii, își apucă inhalatorul.

Apar în pragul noii mele clase la zece minute după ce s-a sunat, într-o stare de spirit îngrozitoare, în uniforma în carouri, cu șosete albe în picioare și ghiozdanul roz în spate. De pe hol, mama urmărește să nu cumva să-mi dau jos elasticele și să-mi desfac părul.

Nikita Belousov

Cât de nedrept e alcătuit catalogul! Toate numele sunt scrise în ordine alfabetică, de la „A“ la „Z“. Primul din listă e Abramov, pentru că începe cu „A“. Dar asta e doar așa, de formă, că ar fi primul. Abramov face școala acasă și, practic, nici nu vine în clasă. Toți au uitat deja cum arată. Așa că, de fapt, prima literă din catalogul nostru e „B“. Litera mea. Eu sunt Belousov. Cu „B“ avem trei nume. Dar al meu oricum e primul, pentru că regula alfabetului se aplică și la a doua literă. La mine a doua literă e „e“, care vine înainte de „o“, din Bondarev, și de „u“, din Burkina. Și rezultă că eu trebuie să răspund mereu primul. Iar primului îi e mult mai greu, încă nu s-a dezobișnuit de pauză, nu-i arde încă de treabă. Și nici profesorul încă n-a obosit și ascultă cu atenție.

Egor, cel mai bun prieten al meu, zice că inventez eu și că profesorii nu cheamă la tablă după catalog. Numele lui, cică, e chiar la sfârșitul alfabetului, începe cu F¹, dar pe el îl ascultă mai des decât pe mine. Știu eu de ce-l ascultă mai des – din cauza notelor de 2 și 3². Și din cauză că aproape niciodată nu e pregătit la lecție. Dar oricum pe mine mă scot primul la tablă.

¹ E vorba de alfabetul chirilic, tot de la A la Z, dar unde litera F se găsește spre sfârșit.

² Sistemul de învățământ rusesc are note până la 5.

Mai ales acum, când am trecut într-a șaptea, și în locul bunei și răbdătoarei noastre diriginte Tatiana Iurievna și al câtorva alți profesori ne-a venit o trupă întreagă de profesori noi, cu nume, firi și exigențe diferite. Pentru ei și noi suntem străini și neobișnuiți. Nu ne cunosc deloc. Iar când profesorii nu știu pe cine să asculte, se uită în catalog. Și acolo eu, Belousov, sunt primul pe listă. E mult mai simplu să-l scoți la tablă pe Belousov decât să-l cauți printre celelalte nume pe unul Fomin, chiar dacă are numai note de 2.

Uite și acum. Elena Vasilievna, profa de rusă, a deschis catalogul. Ea ne e și dirigintă de anul ăsta, în locul Tatiane Iurievna.

Poate se va dovedi o profesoară bună. Încă nu ne-am dat seama.

— Deci. Cine vine să răspundă? spune ea pe un ton care încearcă să ne ațâțe curiozitatea, și noi ne aplecăm cât putem deasupra băncilor.

Cu cât ne aplecăm mai tare, cu atât suntem mai greu de observat. Iar dacă cineva s-a culcat pur și simplu pe bancă, se poate spune că nici nu-i în clasă. Doar că Elena Vasilievna nici nu se uită la noi. Se uită... unde credeți? Corect, în catalog.

— Să iasă... – face o mică pauză și coboară pe pagină cu vârful pixului.

Îmi bate inima tare – numai nu azi, nu azi! Azi nu sunt pregătit, nici n-am deschis manualul. O să învăț pentru ora următoare, neapărat, chiar două paragrafe, numai să nu mă asculte azi.

— Belousov! proclamă în cele din urmă Elena Vasilievna și în clasă se aude un oftat de ușurare.

Iar eu mă ridic condamnat. Știam eu! Normal, Belousov, cine altcineva?

Mă îndrept spre tablă și nu știu cum o să mă descurc, pentru că nici măcar n-am habar ce temă am avut. Și, în general, nu sunt în stare să mă prefac dacă nu știu. La noi, Egor se pricepe la chestii de-astea.

— Spune-ne cum se numesc eroii principali ai basmului, Nikita, zice Elena Vasilievna, privind încă o dată în catalog ca să-mi rețină prenumele.

— Ce basm? mă mir eu.

Korțeva, din prima bancă, deschide manualul la pagina necesară și vecinul ei Bondarev șoptește tare:

— *Prințesa-broască, Prințesa-broască.*

Eu, încurcat, mă uit la el și tac. Ce tot spune? Oare putea să ne dea *Prințesa-broască*? Suntem a șaptea! Cel mai probabil, Bondarev râde de mine, vrea să mă fac de râs în fața clasei. Dar de ce? Doar nu i-am făcut nimic rău.

Dacă mi-ar fi spus asta Egor, l-aș fi crezut imediat, într-o clipită. Pe Egor mă pot baza, niciodată nu mă păcălește. Dar, cine știe de ce, azi Egor n-a venit, banca lui, prima de pe rândul al treilea, e goală și n-am pe cine mă baza.

În loc să mă gândesc la întrebare, stau și încerc să-mi aduc aminte cum aș fi putut să-l supăr pe Bondarev.

— Ei? mă grăbește Elena Vasilievna. N-ai citit povestea?

— Cum să n-o citesc? Ba am citit-o, îngaim eu. E o poveste frumoasă, interesantă. Și sfârșitul... e frumos.

Clasa chicotește. Așa fac mereu: când sunt în bănci, toți sunt curajoși și ageri. Și uniți. Împotriva celui care se află la tablă.

— Bine, atunci spune din ce categorie de basme face parte, continuă Elena Vasilievna.

— Populare, șuieră din prima bancă Bondarev și-și îndreaptă ochelarii.

Mereu și-i îndreaptă. Îi poartă numai de câteva zile și încă nu s-a obișnuit că are ceva pe nas.

— Populare, repet eu prudent.

Oricât de ciudat ar fi, o nimeresc. Oare chiar am avut de citit *Prințesa-broască*?

— Corect, dă din cap Elena Vasilievna. Ce trăsături ale basmului popular ai descoperit în ea?

Tac. Cine să știe ce trăsături are basmul popular?

Bondarev ridică mâna și, de nerăbdare, saltă pe loc în bancă. S-a săturat să tot sufle, vrea să câștige el însuși niște puncte pentru notă.

— Ajută-l pe Belousov! îi dă voie Elena Vasilievna.

— Formulele de început, repetițiile, formulele de încheiere, epitetele fixe, turuie el repede și, mulțumit, se așază la loc.

— Nikita, dă definiția fiecărei trăsături și adu exemple din text.

Elena Vasilievna se întoarce din nou spre mine.

E clar, nu facem *Prințesa-broască*, ci basmul în general. Creația populară orală. Mai rău de-atât nu se poate. Acum nu mai pot scăpa de 2. Și măcar dacă era la mate, cu ea nu mă prea împac, dar la rusă! La rusă sunt tare. Am și compunerile cele mai bune din clasă, și la poezii iau mereu 5. Particip și la gazeta de perete, scriu scurte texte și pentru site-ul școlii. Se spune că am talent literar și o cultură a limbii înnăscută. Tatiana Iurievna mi-a descoperit această „cultură înnăscută a limbii“ încă dintr-a cincea. Nu țin minte regulile, dar scriu corect cuvintele și pun virgulele unde trebuie.

Mă încrunt insistent și mă prefac că-mi amintesc toate aceste „formule“ și „epitete“. Și le-aș fi învățat în zece minute dacă ieri n-aș fi păcălit-o pe mama. A fost o prostie! Mama m-a întrebat: „Ți-ai făcut toate temele?“ Eu stăteam la calculator, n-aveam niciun chef să mă întrerup ca să-i explic că mi-a mai rămas de învățat numai la literatură! Îmi pusesem în gând să citesc din ea înainte de culcare. Așa că i-am spus mamei: „Îhî.“ Și mama a spus că foarte bine și că, dacă sunt liber, înseamnă că pot să stau puțin cu Marinka, cât timp ea și tata se duc la bazin. Iar cu Marinka oare ce, se poate învăța? Are nouă luni, încă nu merge, dar se târăște ca o zvârlugă. Și uite-așa ne-am târât amândoi toată seara, până la unsprezece, când s-au întors mama și tata. Iar pe urmă era deja târziu să mai recunosc că nu învățasem la literatură.

— Hai, Nikita, mă trezește Elena Vasilievna, ești în stare să ne spui ceva cu cap și coadă?

Oftez din greu și deja mă pregătesc să răspund că azi nu sunt în stare de un răspuns cu cap și coadă. Dar în aceeași clipă se deschide ușa și în clasă intră directoarea-adjunctă cu o fată. O femeie solidă, cu ochelari – probabil mama fetei – a rămas pe coridor.

— Ea e noua voastră colegă, spune directoarea. Faceți cunoștință! Angelina Ojogova.

— Ojogova, îl corectează de pe coridor femeia cu ochelari. Cu accent pe prima silabă. Ca la dicționarul explicativ³.

Fata tace și privește în jos. E foarte îngrijită, în uniformă ei în carouri. Și are o clăie de păr blond. Seamănă cu o zână din basme.

³ Dicționarul explicativ al limbii ruse al lui S.I. Ojegov e unul dintre cele mai populare în Rusia. Numele Ojegov se rostește cu accent pe primul „o“, în schimb, în Ojogov, accentul cade pe al doilea.

— Nikita, du-te la loc! spune Elena Vasilievna. Sper ca ora viitoare să fii mai vorbăreț. Învață, te ascult neapărat!

Mă întorc în bancă. Am avut noroc, nu m-am căptușit cu un 2. Fătuca asta nouă m-a ajutat. Angelina Ojegova. Salvatoarea mea. Elena Vasilievna o așază în rândul de alături, pe partea dinspre mine. Îmi sprijin fruntea în mâini, de parcă citesc din manual, dar îmi furișez privirea în dreapta. Fata cea nouă stă nemișcată, cu capul în jos. Dar brusc, la un moment dat, îi surprind privirea rapidă asupra mea și tresar de uimire. Îi văd ochii. Sunt albaștri-albaștri, cum e cerul vara. Cum e marea în Turcia.

Egor Fomin

Ce i-aș mai fi tras una între ochi obraznicului ăluia, ultimul de la coadă! Stă așa, tupeist, și zâmbește. Și se uită cu o privire răutăcioasă, de parcă el n-ar intra acolo, în cabinetul ăla îngrozitor. Norocul lui că a venit cu mămica, că ar fi încasat-o deja pentru rânjetele lui. Eu nu stau la discuții – cum e ceva, imediat sar cu pumnul. Andrei, tatăl meu vitreg, mereu îmi spune: nu trebuie să te lași umilit, să fii bleg. Dacă se ia cineva de tine, dă imediat, nu mai sta pe gânduri. Las' să le fie frică altora de tine, nu ție de ei.

Se deschide ușa și iese o fată, ținându-se de obraz. Ochii îi lucesc în cap ca la nebuni. Ori de frică, ori i-or fi făcut vreo injecție. Mi se strânge stomacul. E rândul meu. Abia îmi înghit saliva.

— Mergeți dumneavoastră, îi spun unei bunicuțe cu un băiat mic, care începe să scâncească speriat.

— Dar tu de ce nu te duci? mă întrebă bunicuța. E rândul tău.

— Nu-i al meu, zic, îl țin pentru un prieten. Și încă n-a venit. Bătrâna se ridică și-l trage cu forța în cabinet pe nepot. Oftez din rărunchi. Obraznicul zâmbește din nou. Ah, ce i-aș fi tras una dac-ar fi fost singur!

Da, am lăsat să treacă înaintea mea deja trei persoane. Și stau la rând de o oră jumate. Poate chiar de două. Ca un făcut,

mi-am uitat și telefonul acasă, nici n-am cu ce să-mi omor timpul. Și asta pentru că am plecat înapoi într-un suflet. Mă durea așa de tare măseaua, că-mi venea să mă urc pe pereți. Mama mi-a dat o tabletă și m-a trimis la medic. Mi-a spus: „Du-te, dacă e o urgență, te primește fără programare.“ Și am plecat – nu că am plecat, m-am năpustit! Când colo, aici durerea mi-a trecut. De la tabletă sau de la inscripția de pe ușă, „Stomatolog“, nu știu. Și cum să intru în cabinet dacă n-am o urgență? Picioarele nu mă ascultă, nu vor să meargă. Așa că stau aici, pe coridor, nici nu intru, nici nu plec. Nici acasă nu pot să mă duc, mama o să-și dea seama că nu m-am tratat și seara o să-i spună lui Andrei. Iar el o să mă considere un bleg.

Andrei e un erou adevărat, a fost în trupele speciale și la război. Acum lucrează ca pompier. Nu-i e frică să intre într-o casă în flăcări. Merge în foc ca la serviciu, în fiecare zi. Iar eu nu sunt în stare să intru o dată la dentist...! Sunt un laș!

Dar în cabinetul ăsta zău că e mai înfricoșător decât în foc!

Nepotul bunicii urlă de se aude în tot coridorul. Ca să vezi, ușa e închisă, dar se aude de parcă e alături. Mâna mi s-a încheștat pe marginea ruptă a canapelei. Singură mi s-a încheștat, fără mine. Nici nu-mi dau seama când muchia de lemn mi se înfige în palmă. Apoi mă uit multă vreme, fără să pricep, la urmele alb-roșietice.

Nepotul iese glonț din cabinet. După el vine repede, împiedicându-se, bunicuța. Mă ridic cu greu. Acum ori niciodată. Văd ca prin ceață rânjetul grețos al tipului de la coadă. Mi se pare că e Andrei. El de fapt se uită la mine ironic și disprețuitor. Nu mai pot îndura privirea asta, așa că mă duc. Îmi simt picioarele ca de lemn. Intru direct în cabinet, mă așez pe

fotoliul de tortură și deschid gura. Și strâng pleoapele când acul mi se înfige în gingie.

Îmi revin abia acasă. Ridic capul de pe pernă și pipăi cu limba măseaua plombată. Limba mi se mișcă greu – probabil din cauza anesteziei.

— Te-ai trezit? mă ia mama. Ce injecție ți-au făcut? Ai venit și te-ai băgat imediat în pat. Trei ore ai dormit.

Nu-i răspund, sunt obosit. M-am întors de la război. Învingător.

— Acum poți deja să mănânci. Vrei ceva? mă întrebă ea. Am făcut clătite.

Ador clătitele mamei. Dar o să-l aștept pe Andrei. Îmi place mult să mâncăm împreună. Ce bine că acum locuiește cu noi!

Soneria sună disperată. E Kit. Numai el sună la ușă, nu la interfon. Locuiește pe aceeași scară cu mine. Eu la etajul unu, el la patru. Kit e Nikita, cel mai bun prieten al meu deja de unsprezece ani.

— Egor, ești bolnav? îmi strigă el din prag. De ce n-ai venit la școală?

— Am fost la dentist, spun eu și-i ies în întâmpinare.

Mă ia amețeala.

Kit ridică din umeri și întrebă:

— Și cum e? A fost groaznic?

Mă uit în jur – oare mă aude mama? Nu, e la bucătărie.

— A fost teroare! Mi-a venit s-o tulesc de-acolo, îi spun eu adevărul.

Lui mereu îi spun adevărul. Kit dă din cap înțelegător. Apoi zice:

— Ne-a venit o elevă nouă...

Angelina

Se încheie a doua săptămână la școala cea nouă. Nu-mi place aici. Toată lumea se uită la mine ca la o nebună. În afară de mine, nimeni nu poartă uniformă. Se pare că nu au avut niciodată uniformă. Fetele se îmbracă cum vor – unele în rochii, altele în fuste scurte, unele chiar și în blugi. Numai eu am sarafanul de școală. Pentru că așa vrea tata. Și cu el nu se poate discuta. El nu înțelege că aici ies în evidență, că sunt prima pe care o vede toată lumea. Și toți se uită la mine, șoptesc și chicotesc. Iar când diriginta m-a lăudat că sunt foarte atent îmbrăcată și că toată lumea ar trebui să ia exemplul de la mine, a fost și mai rău. Acum nimeni nu-mi mai vorbește. Colega mea a fugit în prima bancă, a zis că nu vede bine la tablă. Așa că acum sunt singură. Și în pauze stau singură, și la cantină⁴ mănânc singură. Irka Malțeva e cea care-i instigă pe toți împotriva mea, șobolanca aia clăpăugă. Aici e considerată cea mai frumoasă, se îmbracă după ultima modă, își face unghiile. E adevărat, cu un lac incolor, ca să n-o certe profesorii, dar oricum se vede că unghiile sunt frumoase și netede ca niște nasturi. Are sprâncene subțiri, arcuite și o coadă lungă până la mijloc. Și e în general foarte șmecheră, toate se uită în gura ei.

⁴ Școlile rusești au cantină, unde copiii pot lua prânzul în pauza mare. (N. red.)

Fetele, bineînțeles. Sunt gata să se calce în picioare numai să stea alături de ea sau să-i vadă noile fotografii din telefon. Iar să-i arate ei fotografiile lor – asta e deja cea mai mare onoare! Dacă Mațeva aruncă un ochi și catadicsește să spună: „Super!“, atunci, ce mai, fericire mai mare nici că există! „Vai, Irocika, uită-te și la a mea! Și la a mea!“ Ți se face și silă.

Cât despre băieți, ăștia sunt chiar niște prostovani, n-ai la cine să te uiți. Se aleargă pe coridor, se încalecă de parc-ar fi la grădiniță și urlă până răgușesc. Sau dau drumul la muzică pe telefon, își pun șepcile cu cozorocul într-o parte și dansează hip-hop. Cel puțin așa li se pare lor, că dansează. Dar de fapt nu sunt în stare nici să imite niște mișcări, dau din mâini și din picioare ca niște sperietori. Au treisprezece ani și niciun pic de minte.

Totul e ciudat și neobișnuit aici. Clasa e mică, sunt numai optsprezece elevi. Cu mine, nouăsprezece. M-au primit tocmai pentru că era loc. La școala mea veche era cu totul altfel – treizeci și cinci de elevi, și fete de două ori mai puține decât băieții. Acolo viață! În clasa a șasea îmi duceau ghiozdanul trei băieți, pe rând. Iar alți cinci îi invidiau. Acolo eram cea mai frumoasă și cea mai tare, toți voiau să fie prieteni cu mine. Și litera clasei era bună, A. A șasea A. Ce bine sună! Iar aici? A șaptea D. N-am auzit niciodată așa ceva. Și apropo, de ce tocmai D? În școală sunt numai patru clase de a șaptea: A, B, V și după aceea D. Dar G unde-i⁵? De ce l-au sărit? Adică noi, de fapt, suntem a șaptea G? Groaznic! De ce-o fi trebuit tata să mă înscrie tocmai în clasa asta stupidă?

Astăzi e sâmbătă și mergem la circ cu toată clasa. Eu nu vreau să merg, dar mama îmi spune că nu trebuie să mă rup

⁵ În alfabetul rusesc, primele litere sunt, în ordine, a, b, v, g, d. (N. red.)

de colectiv. Încerc să-i explic că oricum nu sunt în colectiv, sunt deja ruptă de el. Colectivul meu a rămas acolo, în școala cea veche. Aici nu există colectiv, ci un borcan cu păianjeni otrăvitori. Dar mama nu mă aude. Niciodată nu mă aude.

Așa că mă duc. Bine că nu-i tata acasă și pot să-mi pun blugii. Deși mama îmi întinde uniforma. Cică e o activitate școlară și trebuie să arăt ca o elevă. Dar eu decid că mai bine suport un an „măsurile“ tatei decât să apar la circ ca o proastă, în uniformă.

În sfârșit, mă îmbrac și eu normal. Și-mi iau geanta preferată. Îmi desfac și părul. Am un păr bogat și ondulat. Dacă nu-l prind cu elastice și clame, îmi cade pe umeri în bucle blonde înfoiate ca la manechinele din reclame. Vreau să-mi dau și pe buze (ei, numai cu strugurel, nu cu ruj), dar mama îmi apucă mâna într-o strânsoare ca o menghină și formează numărul tatei. Mă smulg din mâinile ei și o zbughesc din casă așa cum sunt, fără nimic pe buze.

Dar oricum e un șoc! Pentru toți. Și, în primul rând, pentru Malțeva și suita ei. La început nici nu mă recunosc. Iar când își dau seama, rămân cu gurile căscate. Și lipiți de spătarele scaunelor. Iar eu, cu un mers dezinvolt, trec printre ei spre fundul autobuzului. Tot drumul până la circ îi văd cum șoptesc și încearcă să nu se uite în spate. Iar blondul de lângă mine (Belousov, parcă) nici nu-și ia ochii de la mine. Când mă întorc și mă uit fix la el, se înroșește și-și pleacă privirea. Și se holbează multă vreme la propriii adidași.

Deci se pare că nu e chiar așa de rău. Lucrurile încep să se aranjeze.

Nikita

În foaiorul ciroului mare și frumos e larmă și lume multă. Ai zice că s-a adunat tot orașul. Clasa noastră se înghesuie în fața intrării în sală, iar Elena Vasilievna ne numără întruna. Probabil se teme să nu ne pierdem în mulțime. Ne roagă să nu plecăm de lângă ea fără permisiune. Se agită degeaba, nimeni nu se mișcă din loc. Băieții l-au înconjurat strâns pe Egor cu tableta. Le arată cum să pună în joc „bombe“ pe pod, ca adversarul să nu le poată dezamorsa. Iar fetele s-au strâns în jurul Malțevei, care-și prezintă ținuta. Așa fac mereu când mergem undeva cu clasa. De ce-or fi trebuind fetele să se laude una în fața alteia? Tot timpul sunt în competiție, cine s-a îmbrăcat mai modern. De ce? E o prostie. Se uită spre băieți și hohotesc în mod special. Vai, ia uitați-vă ce vesele suntem noi! Probabil de clovni n-o să râdă ca acum. Oare chiar își închipuie că toți o să ridice privirea de pe ecranul de joc ca să se uite la ele?

Și eu sunt în grupul băieților, lângă Egor. Numai că nu mă uit la ecranul tabletei, ci la Angelina, care stă singură la o parte. Când mă uit la ea, simt o furnicătură plăcută în gât, iar pe spate, niște frisoane reci, deși în foaier nu e deloc frig.

— Acum e clar? Kit, hei, unde ești? spune deodată Egor și pocnește din degete în fața mea. Unde te uiți?

— Aici, la pod, zic eu și împung cu degetul în ecran. Unde să mă uit?

În sală fac schimb de locuri cu Bondarev cel înalt, îi spun că nu văd scena. Egor pufnește nemulțumit că am plecat de lângă el și acum nu mai are cu cine să facă glume. Dar din locul meu chiar nu se vedea, în schimb, din locul lui Bondarev se vede totul ca în palmă. Nu scena, normal. Angelina.

Aproape că nu mă uit la spectacol, nu bag în seamă agitația, strigătele și râsetele colegilor mei. În penumbra sălii văd numai silueta ei. Și, cine știe de ce, mă simt bine că ea e aici.

Cu această senzație plec acasă.

— Ei, cum a fost? mă întreabă tata. Ți-a plăcut?

— Foarte mult! spun eu sincer.

— Ei, ca să vezi! se miră mama. Când erai mic nu puteai suferi cirul.

— Crește băiatul, spune tata și țopăie prin cameră cu Marinka în spate. Când te plimbam așa și pe tine? Parcă a fost ieri.

O da, așa de recent, că nici nu-mi mai aduc aminte. La începuturile vieții mele, acum treisprezece ani. Cum să fi fost „parcă ieri”? Ciudat ce memorie diferită au adulții și copiii!

Seara mă apuc să scriu compunerea „O zi de vară”. Elena Vasilievna ne-a dat s-o facem pentru luni. Ne-a rugat să descriem o singură zi din vara trecută. Dar o zi pe care am ținut-o minte, care ne-a lăsat în suflet o urmă de neșters. Da, chiar așa a spus, „o urmă de neșters”. Mi-am dat seama imediat ce a vrut să spună. Eu am o asemenea zi. Numai că nu a fost vara, ci toamna. E ziua când Angelina a venit în clasa noastră.

Dar cum pot să scriu despre așa ceva? Așa că scriu cum astă-vară, la casa noastră de vacanță din sat, eu și tata am găsit

un cățeluș și ne-am apucat să-l hrănim cu grișul Marinkăi. Nu inventez nimic, e adevărat. Cățelul chiar a locuit la noi vreo două luni, mai apoi l-am dat unor cunoștințe care locuiau la casă. Mama nu mi-a dat voie să-l iau acasă din cauza Marinkăi. Dar mie, nu știu de ce, mi se pare că Elena Vasiliievna o să se prindă imediat că nu ziua aia mi-a lăsat în suflet „o urmă de neșters“. Oare se poate ca, de la un cățel, chiar și așa de simpatic, să-ți răsune în cap cele mai frumoase muzici și să simți fluturi în stomac? Să ți se pară că, într-o zi înnorată, totul în jur e plin de lumină și veselie? Și în fiecare dimineață să nu știi cum să ajungi mai repede la școală, ca s-o vezi pe EA?...